

## ПОДЯКА

Перш за все, і назавжди, я хочу висловити вдячність Джерелу всього, що є в цій книзі, всього, що є життям — і самого життя.

По-друге, я хочу подякувати своїм духовним вчителям, серед яких — святі та мудреці всіх релігій.

По-третє, для мене очевидно, що кожен із нас міг би скласти список людей, які торкнулися нашого життя настільки значущим і глибоким чином, що це не піддається ні класифікації, ні опису; людей, які поділилися з нами своєю мудрістю, розповіли нам свою правду, терпіли наші помилки та слабкості зі своєю нескінченною терплячістю і які супроводжували нас крізь усе це, бачачи в нас найкраще, що там можна було побачити. Люди, які, приймаючи нас, а також *відмовляючись* приймати ті частини нас, які, як вони знали, ми насправді не обирали, змусили нас зростати; якимось ставати *більшими*.

До цих людей, окрім моїх батьків, належать Саманта Горскі, Тара-Дженель Волш, Вейн Девіс, Брайан Волш, Марта Райт, покійний Бен Вілс-молодший, Роланд Чемберс, Ден Гіггс, С. Беррі Картер II, Еллен Мойєр, Енн Блеквелл, Дон Денсінг Фрі, Ед Келлер, Лайман В. (Білл) Грісволд, Елізабет Кюблер-Росс і дорога, дорога Террі Коул-Віттакер.

Я хочу включити до цієї групи своїх колишніх товаришів, чию приватність я бажаю поважати, не називаючи їх тут, але чий внесок у моє життя я глибоко усвідомлюю та ціную.

І коли вдячність за дари, які я отримав від усіх цих чудових людей, наповнює моє серце, мене особливо зігріває думка про мою помічницю, дружину та партнерку Ненсі Флемінг Волш — жінку надзвичайної мудрості, співчуття та любові, яка показала мені, що мої найвищі уявлення про людські стосунки не мусять залишатися фантазіями, а можуть стати мріями, що збуваються.

По-четверте і наостанок, я хочу згадати деяких людей, яких я ніколи не зустрів, але чие життя та творчість вплинули на мене

з такою силою, що я не можу пропустити цей момент, не подякувавши їм з глибини душі за миті вишуканої насолоди, проникнення в людську сутність та чисте, просте *Lifegefeelkin* (я вигадав це слово!), яке вони мені подарували.

Ви знаєте, що це таке, коли хтось подарував вам відчуття, чудовий момент, того, що *є справжнім у житті*? Для мене це здебільшого були творчі або виконавські митці, бо саме з мистецтва я черпаю натхнення, до якого я звертаюся у хвилини роздумів і в якому я знаходжу те, що ми називаємо Богом, виражене найпрекраснішим чином.

І тому я хочу подякувати... Джону Денверу, чиї пісні торкаються моєї душі та наповнюють її новою надією на те, яким могло б бути життя; Річарду Баху, чиї твори проникають у моє життя, ніби це мої власні, описуючи так багато з того, що було моїм досвідом; Барбарі Стрейзанд, чия режисура, акторська майстерність та музичний талант раз за разом захоплюють моє серце, змушуючи його *відчувати* істину, а не просто знати її; та покійному Роберту Гайнлайну, чия пророча література ставила питання та давала відповіді так, як ніхто інший не наважувався навіть наблизитися.

*для*

АННУ М. ВАЛШ

Яка не тільки навчила мене, що Бог існує, але й відкрила мій розум для дивовижної істини, що Бог є моїм найкращим другом; і яка була для мене набагато більше, ніж матір'ю, але породила в мені прагнення до Бога та любов до Нього, а також до всього доброго. Мама була моєю першою зустріччю з ангелом.

*та для*

АЛЕКСА М. ВАЛША

Який протягом усього мого життя неодноразово повторював мені: «У цьому немає нічого складного», «Не варто змиритися з відмовою», «Ти сам твориш своє щастя» та «Це ще не все». Тато був моїм першим досвідом безстрашності.

## ВСТУП

Ви ось-ось переживете надзвичайний досвід. Ви ось-ось почнете розмову з Богом. Так, так. Я знаю... це неможливо. Ви, мабуть, думаете (або вас так вчили), *що це неможливо*. Звичайно, можна говорити до Бога, але не з Богом. Адже Бог не *відповість*, правда? Принаймні не у формі звичайної, повсякденної розмови!

Я теж так думав. А потім ця книга трапилася зі мною. І я маю на увазі це буквально. Цю книгу не *написав* я, вона трапилася зі мною. І коли ви її прочитаете, вона трапиться з вами, бо *нас усіх ведуть до тієї істини, до якої ми готові*.

Моє життя, ймовірно, було б набагато простішим, якби я про все це мовчав. Але це не було причиною, чому це сталося зі мною. І які б незручності ця книга не спричинила мені (наприклад, мене можуть назвати богохульником, шахраєм, лицеміром за те, що я не жив цими істинами в минулому, або — можливо, ще гірше — святим), я не можу зупинити цей процес зараз. І я цього не бажаю. У мене були можливості відійти від усього цього, але я ними не скористався. Я вирішив довіряти своїм інстинктам, а не тому, що більшість світу скаже мені про цей матеріал.

Ці інстинкти кажуть, що ця книга — це не нісенітниця, не перенапруження розчарованої духовної уяви, ані просто самовиправдання людини, яка прагне виправдання за життя, що пішло не так. О, я думав про все це — про кожную з цих речей. Тому я дав цей матеріал прочитати кільком людям, коли він ще був у вигляді рукопису. Вони були зворушені. І вони плакали. І вони сміялися від радості та гумору, що містилися в ньому. І їхнє життя, як вони казали, змінилося. Вони були зачаровані. Вони отримали силу.

Багато хто сказав, що вони перетворилися.

Тоді я зрозумів, що ця книга для всіх і що її треба опублікувати; бо це чудовий подарунок для всіх, хто справді прагне відповідей і кому справді небайдужі питання; для всіх, хто вирушив у пошуки істини зі щирістю серця, тугою душі та відкритістю розуму. А це, власне, майже *всі ми*.

Ця книга порушує більшість, якщо не всі, питання, які ми коли-небудь задавали про життя і кохання, призначення і

функцію, людей і стосунки, добро і зло, провину і гріх, прощення і спокуту, шлях до Бога і дорогу до *пекла... про все*. У ній прямо обговорюються секс, влада, гроші, діти, шлюб, розлучення, життєва праця, здоров'я, потойбіччя, минуле... *все*. Вона досліджує війну та мир, знання та незнання, давання та отримання, радість та смуток. Вона розглядає конкретне та абстрактне, видиме та невидиме, правду та неправду.

Можна сказати, що ця книга є «останнім словом Бога про речі», хоча деяким людям це може здатися трохи дивним, особливо якщо вони вважають, що Бог перестав говорити 2000 років тому або що, якщо Бог і продовжував спілкуватися, то лише зі святими чоловіками, знахарками чи кимось, хто медитував 30 років, або був добрим протягом 20, або принаймні напівпристойним протягом 10 (і жодна з цих категорій не включає мене).

Правда в тому, що Бог розмовляє з усіма. З добрими й поганими. З святими й негідниками. І, звісно, з усіма нами, хто знаходиться десь посередині. Візьмемо, наприклад, вас. Бог приходив до вас різними шляхами протягом вашого життя, і це ще один із них. Скільки разів ви чули стару аксіому: «Коли учень готовий, з'явиться вчитель»? Ця книга — наш вчитель.

Незабаром після того, як цей матеріал почав з'являтися у мене, я зрозумів, що розмовляю з Богом. Безпосередньо, особисто. Беззаперечно. І що Бог відповідав на мої запитання прямо пропорційно до моєї здатності їх досягнути. Тобто мені відповідали у такий спосіб і такою мовою, що Бог знав, я це зрозумію. Це пояснює значну частину розмовного стилю написання та подекуди посилання на матеріал, який я зібрав з інших джерел та попереднього досвіду у своєму житті. Тепер я знаю, що все, що коли-небудь приходило до мене в житті, *приходило від Бога*, і тепер це збиралося воєдино, об'єднувалося в чудову, повну відповідь на *кожне питання, яке я коли-небудь мав*.

І десь на цьому шляху я усвідомив, що створюється книга — книга, призначена для публікації. Дійсно, під час останньої частини діалогу (у лютому 1993 року) мені було конкретно сказано, що насправді буде видано *три* книги, і що:

1. Перша буде присвячена переважно особистим темам, зосереджуючись на життєвих викликах та можливостях окремої людини.

2. Друга буде присвячена більш глобальним темам геополітичного та метафізичного життя на планеті, а також викликам, що зараз стоять перед світом.
3. Третя буде присвячена універсальним істинам найвищого порядку, а також викликам і можливостям душі.

Це перша з цих книг, завершена в лютому 1993 року. Для ясності я повинен пояснити, що, коли я переписував цей діалог від руки, я підкреслював або обводив слова та речення, які до мене приходили з особливим наголосом — ніби Бог їх проголошував — і пізніше вони були виділені курсивом верстальником.

Тепер я мушу сказати, що, прочитавши й перечитавши мудрість, що міститься тут, я глибоко соромлюся власного життя, яке було позначене постійними помилками та провинами, деякими дуже ганебними вчинками, а також деякими виборами та рішеннями, які, я впевнений, інші вважають болючими та непростими. Хоча я глибоко каюся, що це сталося через біль інших, я невимовно вдячний за все, чого навчився, і за те, що *це* маю навчитися, завдяки людям у моєму житті. Я прошу вибачення у всіх за повільність цього навчання. Проте Бог заохочує мене пробачити собі свої провали і не жити у страху та провині, а завжди намагатися — продовжувати намагатися — жити за величнішим баченням.

Я знаю, що саме цього Бог хоче для нас усіх.

Ніл Дональд Уолш  
Сентрал-Пойнт, Орегон  
Різдво 1994 року

# 1

Навесні 1992 року — якщо я правильно пам'ятаю, це було десь на Великдень — у моєму житті сталося надзвичайне явище. Бог почав розмовляти з вами. Через мене.

Дозвольте пояснити.

У той період я був дуже нещасливий — як у особистому, так і в професійному та емоційному плані, і моє життя здавалося провалом на всіх рівнях. Оскільки я роками мав звичку записувати свої думки в листах (які, зазвичай, ніколи не відправляв), я взяв свій надійний жовтий блокнот і почав виливати свої почуття.

Цього разу, замість чергового листа до чергової людини, яку я уявляв собі як того, хто мене гнобить, я вирішив звернутися безпосередньо до джерела; безпосередньо до найбільшого гнобителя з усіх. Я вирішив написати листа до Бога.

Це був злісний, пристрасний лист, сповнений плутанини, перекручувань і засуджень. І купа гнівних запитань.

Чому моє життя не складалося? Що потрібно, щоб воно склалося? Чому я не могла знайти щастя у стосунках? Чи досвід наявності достатніх грошей назавжди вислизне від мене? І нарешті — найгостріше — *що я зробила, щоб заслужити таке життя, сповнене безперервної боротьби?*

На мій подив, коли я накидав останнє зі своїх гірких, безвідповідних запитань і готувався відкинути ручку, моя рука залишилася завислою над папером, ніби її тримала якась невидима сила. Раптово ручка почала *рухатися сама по собі*. Я не мав уявлення, що збирався написати, але здавалося, що ідея наближається, тож я вирішив плисти за її течією. Вийшло...

Ти справді хочеш відповіді на всі ці питання, чи просто виливаєш свої емоції?

Я моргнув, і тоді в моїй голові з'явилася відповідь. Я записав і її теж.

І те, і інше. Звісно, я висловлюю свої емоції, але якщо на ці питання є відповіді, я, безсумнівно, хотів би їх почути!

Ти «абсолютно впевнений»... у багатьох речах. Але чи не було б приємно бути «впевненим, як Небо»?

І я написав:

Що це має означати?

Не встиг я й оком моргнути, як розпочав розмову... і я вже не стільки писав, скільки *записував під диктовку*.

Цей диктант тривав три роки, і на той час я не мав уявлення, куди це веде. Відповіді на питання, які я записував на папері, ніколи не спадали мені на думку, доки питання не було повністю написане і я *не відклав свої власні думки*. Часто відповіді приходили швидше, ніж я встигав писати, і я мусив поспішати, щоб встигнути за ними. Коли я заплутувався або втрачав відчуття, що слова приходять звідкись інакше, я відкладав ручку і відходив від діалогу, доки знову не відчував натхнення — вибачте, це єдине слово, яке справді підходить — щоб повернутися до жовтого блокнота і знову почати записувати.

Ці розмови тривають і досі, поки я пишу це. І багато з них можна знайти на наступних сторінках... сторінках, що містять дивовижний діалог, якому я спочатку не вірив, потім вважав його особистим надбанням, але тепер розумію, що він призначений не лише для мене. Він призначений для вас і для всіх інших, хто натрапив на цей матеріал. Бо мої запитання — це ваші запитання.

Я хочу, щоб ви якомога швидше долучилися до цього діалогу, адже тут справді важливою є не *моя* історія, а *ваша*. Саме історія *вашого* життя привела вас сюди. Саме до *вашого* особистого досвіду має відношення цей матеріал. Інакше ви б не були тут, з ним, саме зараз.

Тож давайте розпочнемо діалог із питання, яке я задавав собі дуже довго: Як Бог розмовляє і з ким? Коли я поставив це питання, ось яку відповідь отримав:

Я розмовляю з усіма. Постійно. Питання не в тому, з ким я розмовляю, а в тому, хто слухає?

Заінтригований, я попросив Бога розширити цю тему. Ось що сказав Бог:

Спочатку давайте замінімо слово «розмовляти» на слово «спілкуватися». Це набагато краще слово, набагато повніше і точніше. Коли ми намагаємося розмовляти один з одним — Я з тобою, ти зі Мною — ми відразу ж стикаємося з неймовірними обмеженнями слів. З цієї причини Я не спілкуюся лише словами.

Насправді, Я рідко це роблю. Моя найпоширеніша форма спілкування — через *почуття*.

*Почуття — це мова душі.*

Якщо ти хочеш дізнатися, що для тебе є правдою щодо чогось, подивися, як ти це *відчуваєш*.

Почуття іноді важко виявити — а часто ще важче визнати. Проте у ваших найглибших почуттях прихована ваша найвища істина.

Секрет полягає в тому, щоб дістатися до цих почуттів. Я покажу вам, як це зробити. Знову. Якщо ви хочете.

Я сказав Богу, що я хочу, але що зараз я ще більше хочу отримати повну і вичерпну відповідь на моє перше запитання. Ось що сказав Бог:

Я також спілкуюся за допомогою *думок*. Думки та почуття — це не одне й те саме, хоча вони можуть виникати одночасно. У спілкуванні за допомогою думок я часто використовую образи та картини. З цієї причини думки є ефективнішим засобом спілкування, ніж прості слова.

Окрім почуттів і думок, Я також використовую *досвід* як потужний засіб спілкування.

І нарешті, коли почуття, думки та досвід виявляються марними, Я використовую *слова*. Слова є насправді найменш ефективним засобом спілкування. Вони найбільш схильні до неправильного тлумачення, найчастіше їх неправильно розуміють.

Чому так? Це через те, чим є слова. Слова — це лише висловлювання: *звуки*, що *символізують* почуття, думки та досвід. Вони є символами. Знаками. Ідентифікаторами. Вони не є Істиною. Вони не є реальністю.

Слова можуть допомогти вам щось зрозуміти. Досвід дозволяє вам пізнати. Однак є деякі речі, яких ви не можете пережити. Тому я дав вам інші інструменти пізнання. І вони називаються почуттями. І також думками.

*Найвища іронія тут полягає в тому, що ви всі надаєте так багато значення Слову Божому, а так мало — досвіду.*

Насправді, ви надаєте досвіду настільки мало значення, що коли те, що ви *відчуваєте* щодо Бога, відрізняється від того, що ви *чули* про Бога, ви автоматично *відкидаєте досвід і дотримуетесь слів*, хоча має бути навпаки.

Ваш досвід і ваші почуття щодо чогось відображають те, що ви фактично й інтуїтивно знаєте про це. Слова можуть лише намагатися *символізувати* те, що ви знаєте, і часто можуть *заплутати* те, що ви знаєте.

Отже, це є інструменти, за допомогою яких Я спілкуюся, проте вони не є методами, бо не всі почуття, не всі думки, не весь досвід і не всі слова походять від Мене.

Багато слів було вимовлено іншими в Моє ім'я. Багато думок і почуттів було спричинено причинами, які не є Моїм безпосереднім творінням. Багато досвіду є результатом цього.

Виклик полягає у розрізненні. Складність полягає у тому, щоб розпізнати різницю між посланнями від Бога та інформацією з інших джерел. Розрізнення є простою справою за умови застосування основного правила:

*Моє — це завжди ваша Найвища Думка, ваше Найясніше Слово, ваше Найвеличніше Почуття. Все, що нижче цього, походить з іншого джерела.*

Тепер завдання розрізнення стає легким, адже навіть для початківця не повинно бути важко визначити Найвище, Найясніше та Найвеличніше.

Проте я дам вам такі настанови:

Найвища думка — це завжди та думка, яка містить радість. Найясніші слова — це ті слова, які містять істину. Найвеличніше почуття — це те почуття, яке ви називаєте любов'ю.

Радість, істина, любов.

Ці три поняття взаємозамінні, і одне завжди веде до іншого. Не має значення, в якому порядку вони розміщені.

Визначивши за цими орієнтирами, які послання є Моїми, а які походять з іншого джерела, залишається лише одне питання: чи будуть Мої послання почуті.

Більшість Моїх послань не сприймаються. Деякі — тому що здаються занадто хорошими, щоб бути правдою. Інші — тому що здаються занадто складними для виконання. Багато — тому що їх просто неправильно розуміють. Більшість — тому що їх не сприймають.

Моїм найпотужнішим посланцем є досвід, і навіть це ви ігноруєте. Особливо це ви ігноруєте.

Ваш світ не був би в такому стані, якби ви просто прислухалися до свого досвіду. Результатом того, що ви не прислухаєтеся до свого досвіду, є те, що ви продовжуєте переживати його знову і знову. Бо Моя мета не буде зірвана, а Моя воля не буде проігнорована. Ви зрозумієте це послання. Рано чи пізно.

Однак Я не змушуватиму вас. Я ніколи не примушуватиму вас. Бо Я надав вам вільну волю — силу робити те, що ви обираєте — і Я ніколи не заберу це у вас, ніколи.

І тому Я продовжуватиму надсилати вам ті самі повідомлення знову і знову, протягом тисячоліть і в будь-який куточок всесвіту, який ви займаєте. Я безкінечно надсилатиму вам Мої повідомлення, доки ви не приймете їх і не пригорнете до серця, назвавши їх своїми.

Мої послання будуть надходити у сотні форм, у тисячі моментів, протягом мільйона років. Ви не зможете їх пропустити, якщо справді слухатимете. Ви не зможете їх ігнорувати, коли справді почуєте. Так почнеться наше справжнє спілкування. Бо в минулому ви лише розмовляли зі Мною, молилися до Мене, просили Мене, благали Мене. Але тепер Я можу *відповідати* вам, як це роблю зараз.

Як я можу знати, що це спілкування від Бога? Як я можу знати, що це не моя власна уява?

*У чому буде різниця?* Хіба ти не бачиш, що Я можу так само легко діяти через твою уяву, як і через будь-що інше? Я принесу тобі *саме* ті думки, слова чи почуття, які потрібні в будь-який момент, точно відповідні до поточної мети, використовуючи один або кілька засобів.

Ти зрозумієш, що ці слова від Мене, бо ти сам ніколи не говорив так чітко. Якби ти вже говорив так чітко щодо цих питань, ти б їх не ставив.

З ким спілкується Бог? Чи є особливі люди? Чи є особливі моменти?

Усі люди особливі, і всі моменти є золотими. Немає людини і немає часу, які були б особливішими за інші. Багато людей вирішують вірити, що Бог спілкується особливими способами і лише з особливими людьми. Це знімає з більшості людей відповідальність за те, щоб почути Моє послання, не кажучи вже про його *прийняття* (а це інша справа), і дозволяє їм покладатися на чужі слова у всьому. Вам не потрібно слухати Мене, бо ви вже вирішили, що інші чули від Мене про кожну тему, і ви маєте їх, щоб слухати.

Слухаючи те, що, на думку *інших* людей, вони почули від Мене, вам не доводиться *думати взагалі*.

Це головна причина, чому більшість людей відвертаються від Моїх послань на особистому рівні. Якщо ви визнаєте, що отримуєте Мої послання *безпосередньо*, то ви несете відповідальність за їхнє тлумачення. Набагато безпечніше і простіше прийняти тлумачення інших (навіть тих, хто жив 2000 років тому), ніж намагатися тлумачити послання, яке ви, цілком можливо, отримуєте саме в цю мить.

Проте Я запрошую вас до нової форми спілкування з Богом. *Двостороннього* спілкування. Насправді, це ви запросили Мене. Бо Я прийшов до вас у цій формі саме зараз, у *відповідь на ваш заклик*.

Чому деякі люди, наприклад, Христос, здається, чують Ваше спілкування більше, ніж інші?

Тому що деякі люди готові насправді слухати. Вони готові чути, і вони готові залишатися *відкритими* до спілкування, навіть коли воно здається страшним, божевільним або відверто неправильним.

Ми повинні слухати Бога навіть тоді, коли те, що говориться, здається неправильним?

Особливо коли це здається неправильним. Якщо ви вважаєте, що у всьому маєте рацію, кому тоді потрібно розмовляти з Богом?

Дійте, спираючись на все, що ви знаєте. Але зверніть увагу, що ви всі робили це з самого початку часів. І подивіться, в якому стані перебуває світ. Очевидно, ви щось пропустили. Очевидно, є щось, чого ви не розумієте. Те, що ви розумієте, має здаватися вам правильним, бо «правильний» — це термін, який ви використовуєте для позначення чогось, з чим ви погоджуєтеся. Тому те, що ви пропустили, спочатку здаватиметься «неправильним».

Єдиний спосіб рухатися вперед у цьому питанні — запитати себе: «Що сталося б, якби все, що я вважав «помилковим», насправді виявилось «правильним»?». Кожен видатний вчений знає про це. Коли робота вченого не приносить результатів, він відкидає всі припущення й починає все спочатку. Усі великі відкриття були зроблені завдяки готовності й здатності визнати, *що ти можеш помилятися*. І саме це потрібно в даному випадку.

Ви не зможете пізнати Бога, доки не перестанете переконувати себе, що *вже* знаєте Бога. Ви не зможете почути Бога, доки не перестанете думати, що *вже* почули Бога.

*Я не можу розповісти тобі Мою Істину, доки ти не перестанеш розповідати Мені свою.*

Але моя істина про Бога походить від Тебе.

Хто це сказав?

Інші.

Які інші?

Лідери. Служителі. Рабини. Священики. Книги. Біблія, заради Бога!

Це не авторитетні джерела.

Ні?

Ні.

Тоді що є?

Прислухайся до своїх *почуттів*. Прислухайся до своїх Вищих Дум. Прислухайся до свого досвіду. Коли будь-що з цього

суперечить тому, що тобі говорили вчителі або що ти читав у книгах, забудь ці слова. *Слова — найменш надійний носій Істини.*

Я так багато хочу Вам сказати, так багато хочу запитати. Я не знаю, з чого почати.

Наприклад, чому Ви не відкриваєте Себе? Якщо Бог справді існує, і Ви є Ним, чому Ви не відкриваєте Себе так, щоб ми всі могли це зрозуміти?

Я робив це знову і знову. Я роблю це знову прямо зараз.

Ні. Я маю на увазі метод одкровення, який є незаперечним; який не можна заперечити.

Наприклад?

Наприклад, з'явившись прямо зараз перед моїми очима.

Я роблю це прямо зараз.

Де?

Скрізь, куди ти дивишся.

Ні, я маю на увазі в незаперечний спосіб. У такий спосіб, що жодна людина не зможе заперечити.

Яким чином це може бути? У якій формі або вигляді ти хочеш, щоб Я з'явився?

У тій формі чи вигляді, які ти насправді маєш.

Це було б неможливо, бо Я не маю форми чи вигляду, як ти розумієш. Я міг би *прийняти* форму чи вигляд, які ти *міг би* зрозуміти, але тоді всі вважали б, що те, що вони побачили, є єдиною формою і виглядом Бога, а не однією з багатьох форм чи виглядів Бога.

Люди вірять, що Я є тим, ким вони Мене бачать, а не тим, чого вони *не* бачать. Але Я є Великим Невидимим, а не тим, ким Я роблю Себе в якийсь конкретний момент. У певному сенсі Я є тим, ким Я *не* є. Я походжу з того, чим Я *не* є, і до цього Я завжди повертаюся.

Проте, коли Я приходжу в тій чи іншій конкретній формі — формі, в якій, на Мою думку, люди можуть Мене зрозуміти — люди *назавжди приписують Мені цю форму.*

І якщо Я з'являюся в будь-якій іншій формі, перед будь-якими іншими людьми, перші скажуть, що Я не з'являвся перед другими, бо Я не виглядав для других так, як для перших, і не говорив тих самих слів — тож як це міг бути Я?

Отже, бачите, не має значення, у якій формі чи яким чином Я відкриваю Себе — *який би* спосіб Я не обрав і *яку б форму* не прийняв, *жоден із них* не буде незаперечним.

Але якби Ви зробили щось, що безсумнівно та беззаперечно підтвердило б істину про те, хто Ви є...

...все одно знайдуться ті, хто скаже, що це від диявола або просто чиясь уява. Або будь-яка інша причина, окрім Мене.

Якби Я відкрив Себе як Всемогутнього Бога, Царя Неба і Землі, і зрушив гори, щоб це довести, знайшлися б ті, хто сказав би: «Це, мабуть, був сатана».

І так має бути. Бо Бог не відкриває Себе Самому через зовнішнє спостереження, а через внутрішній досвід. І коли внутрішній досвід відкрив Бога, зовнішнє спостереження не потрібне. А якщо зовнішнє спостереження потрібне, внутрішній досвід неможливий.

Отже, якщо прохання про одкровення висловлено, його не можна отримати, бо сам акт прохання є твердженням, що його немає; що зараз нічого від Бога не відкривається. Таке твердження породжує досвід. Бо ваша думка про щось є *творчою*, і ваше слово є *продуктивним*, і ваша думка та ваше слово разом є надзвичайно ефективними у створенні вашої реальності. Тому ви відчуєте, що *Бог зараз не відкривається*, бо якби Бог *відкривався*, ви б не *просили* Бога відкритися.

Чи означає це, що я не можу просити про те, чого хочу? Ви кажете, що молитва про щось насправді *відштовхує це від нас?*

Це питання, яке задавали протягом століть — і на яке відповідали щоразу, коли його задавали. Однак ти не чув відповіді або не хочеш у неї вірити.

На це питання знову дається відповідь, у сучасних термінах і сучасною мовою, а саме:

Ти не отримаєш того, про що просиш, і не можеш мати нічого, чого хочеш. Це тому, що саме твоє прохання є висловленням нестачі, і твоє твердження, що ти хочеш щось, лише сприяє створенню саме цього досвіду — бажання — у твоїй реальності.

*Тому правильна молитва — це ніколи не молитва-благання, а молитва-подяка.*

Коли ви заздалегідь дякуєте Богу за те, що ви вирішили пережити у своїй реальності, ви, по суті, визнаєте, що це вже є... *насправді*. Отже, вдячність є найпотужнішим твердженням перед Богом; підтвердженням того, що ще до того, як ви попросили, я вже відповів.

Тому ніколи не благайте. *Будьте вдячні.*

Але що, якщо я заздалегідь вдячний Богу за щось, а це ніколи не з'являється? Це може призвести до розчарування та гіркоти.

Вдячність не може бути інструментом для *маніпулювання* Богом; *засобом* для обману Всесвіту. Ви не можете брехати собі. Ваш розум знає правду ваших думок. Якщо ви кажете: «Дякую, Боже, за те-то й те-то», при цьому чітко усвідомлюючи, що *цього немає* у вашій теперішній реальності, ви не можете очікувати, що Бог буде *менш чітким*, ніж ви, і тому створить це для вас.

Бог знає те, що знаєте ви, а те, що ви знаєте, є вашою реальністю.

*Але як тоді я можу бути по-справжньому вдячним за те, чого, як я знаю, немає?*

Віра. Якщо у вас є віра хоч як гірчичне зерно, ви пересунете гори. Ви дізнаєтеся, що це є, тому що Я *сказав*, що це є; тому що Я *сказав*, що ще до того, як ви попросите, Я відповім; тому що Я *сказав* і говорив вам усіма можливими способами, через кожного вчителя, якого ви можете назвати, що все, що ви оберете, обравши це в Моє Ім'я, так і буде.

Проте так багато людей кажуть, що їхні молитви залишилися без відповіді.

Жодна молитва — а молитва є нічим іншим, як палким твердженням того, *що є* — не залишається без відповіді. Кожна

молитва — кожна думка, кожне твердження, кожне почуття — є творчою. У тій мірі, в якій вона палко сприймається як істина, у тій мірі вона проявиться у вашому досвіді.

Коли кажуть, що молитва залишилася без відповіді, насправді сталося те, що найпалкіше утримувана думка, слово чи почуття стали *діючими*. Однак ви повинні знати — і ось у цьому полягає секрет — що завжди саме думка, яка стоїть за думкою — те, що можна назвати «спонсорською думкою», — є керуючою думкою.

Отже, якщо ви благаєте й молитесь, ймовірність того, що ви отримаєте те, що, на вашу думку, обираєте, здається набагато меншою, адже за кожним благанням стоїть «підтримуюча думка», що ви *зараз не маєте* того, чого бажаєте. І саме ця «підтримуюча думка» стає вашою реальністю.

Єдина спонукаюча думка, яка може перекрити цю думку, — це думка, що ґрунтується на вірі в те, що Бог *безвідмовно* виконає все, про що його просять. Деякі люди мають таку віру, але їх дуже мало.

Процес молитви стає набагато легшим, коли, замість того щоб вірити, що Бог завжди скаже «так» на кожне прохання, людина інтуїтивно розуміє, що *саме прохання не є необхідним*. Тоді *молитва стає молитвою подяки*. Це зовсім не прохання, а висловлення вдячності за те, що є.

Коли ви кажете, що молитва є висловленням того, що є, чи маєте ви на увазі, що Бог нічого не робить; що все, що відбувається після молитви, є результатом дії *молитви*?

Якщо ви вірите, що Бог є якоюсь всемогутньою істотою, яка чує всі молитви, каже «так» одним, «ні» іншим, а решті — «можливо, але не зараз», ви помиляєтеся. За яким правилом Бог приймає рішення?

Якщо ви вірите, що Бог є *творцем і тим, хто вирішує все* у вашому житті, ви помиляєтеся.

Бог є *спостерігачем*, а не творцем. І Бог готовий допомогти вам у вашому житті, але не так, як ви могли б очікувати.

*Бог не має функції створювати або знищувати обставини чи умови вашого життя*. Бог створив вас за своїм образом і подобою.

Решту *ви* створили самі, завдяки силі, яку Бог вам дав . Бог створив процес життя і саме життя, яким *ви* його знаєте. Але Бог дав вам свободу вибору, щоб *ви* робили з життям те, що забажаєте.

У цьому сенсі *ваша воля щодо себе є Божою волею щодо вас*.

*Ви живете своїм життям так, як *ви* його живете, і я не маю жодних уподобань у цьому питанні.*

Це та велика ілюзія, в яку *ви* втягнулися: що Богу так чи інакше *не байдуже*, що *ви* робите.

Мені байдуже, що *ви* робите, і вам важко це почути. Але чи хвилює вас, що роблять ваші діти, коли *ви* відправляєте їх гратися? Чи має для вас значення, чи грають вони в квача, чи в хованки, чи уявляють себе кимось іншим? Ні, не має, бо *ви* знаєте, що вони цілком у безпеці. *Ви* помістили їх у середовище, яке вважаєте дружнім і цілком прийнятним.

Звичайно, *ви* завжди сподіватиметеся, що вони не травмуються. А якщо це трапиться, *ви* будете поруч, щоб допомогти їм, вилікувати їх, дати їм знову відчутти себе в безпеці, знову бути щасливими, щоб вони могли піти гратися ще одного дня. Але чи виберуть вони «хованки», чи «уявні ігри», для вас це не матиме значення й наступного дня.

Звісно, *ви* скажете їм, які ігри небезпечно грати. Але *ви* не можете зупинити своїх дітей від небезпечних вчинків. Не завжди. Не назавжди. Не в кожному мить відтепер і до смерті. Мудрий батько це знає. Проте батько ніколи не перестає турбуватися про *результат*. Саме ця дихотомія — не глибоко турбуватися про процес, але глибоко турбуватися про результат — наближається до опису дихотомії Бога.

Проте Бог, у певному сенсі, навіть не переймається результатом. Не *кінцевим результатом*. Це тому, що кінцевий результат є гарантованим.

І це друга велика ілюзія людини: що результат життя є сумнівним.

Саме ця сумнів щодо остаточного результату створив вашого найбільшого ворога — страх. Бо якщо *ви* сумніваєтеся в

результаті, то ви мусите сумніватися в Творці — ви мусите *сумніватися* в Бозі. А якщо ви сумніваєтеся в Бозі, то *мусите* жити в страху та провині все своє життя.

Якщо ви сумніваєтеся в намірах Бога — і в здатності Бога досягти цього остаточного результату — то як ви можете коли-небудь розслабитися? Як ви можете коли-небудь по-справжньому знайти спокій?

Проте Бог має *повну силу*, щоб збіглися наміри з результатами. Ви не можете і не хочете вірити в це (хоча й стверджуєте, що Бог всемогутній), і тому вам доводиться створювати у своїй уяві *силу, рівну Богу*, щоб знайти спосіб, як *перешкодити Божій волі*. І тому ви створили у своїй міфології істоту, яку називаєте «дияволом». Ви навіть уявили собі Бога, який *воює* з цією істотою (думаючи, що Бог вирішує проблеми так само, як і ви). Нарешті, ви насправді уявили собі, що Бог може *програти* цю війну.

*Все це суперечить усьому, що ви, за вашими словами, знаєте про Бога, але це не має значення. Ви живете у своїй ілюзії і, отже, відчуваєте свій страх, і все це через ваше рішення сумніватися в Бозі.*

Але що, якби ви прийняли нове рішення? Яким би тоді був результат?

Я кажу вам: ви жили б так, як жив Будда. Як жив Ісус. Як жили всі святі, яких ви коли-небудь шанували.

Проте, як і у випадку з більшістю тих святих, люди не розумітимуть вас. І коли ви намагатиметеся пояснити своє відчуття миру, свою радість від життя, свій внутрішній екстаз, вони слухатимуть ваші слова, але не чути будуть їх. Вони намагатимуться повторити ваші слова, але додаватимуть до них щось своє.

Вони дивувалися б, як ви можете мати те, чого вони не можуть знайти. А потім вони заздрили б. Незабаром заздрість перетворилася б на лютю, і в своєму гніві вони намагалися б переконати вас, що це ви не розумієте Бога.

І якщо їм не вдалося б відірвати тебе від твоєї радості, вони намагалися б заподіяти тобі шкоду, настільки величезною була б

їхня лють. І коли ти сказав би їм, що це не має значення, що навіть смерть не може перервати твою радість, ані змінити твою істину, вони, безсумнівно, *вбили б тебе*. Тоді, побачивши той спокій, з яким ти прийняв смерть, вони назвали б тебе святим і знову полюбили б тебе.

*Бо в природі людей — любити, потім знищувати, а потім знову любити те, що вони цінують найбільше.*

Але чому? Чому ми так робимо?

Усі людські дії на найглибшому рівні мотивовані однією з двох емоцій — страхом або любов'ю. Насправді існує лише дві емоції — лише два слова в мові душі. Це протилежні кінці великої полярності, яку я створив, коли породив Всесвіт і ваш світ, яким ви його знаєте сьогодні.

Це дві точки — Альфа і Омега — які дозволяють існувати системі, яку ви називаєте «відносністю». Без цих двох точок, без цих двох уявлень про речі, жодне інше уявлення не могло б існувати.

Кожна людська думка і кожна людська дія ґрунтуються або на любові, або на страху. Немає інших людських мотивацій, і всі інші ідеї є лише похідними від цих двох. Вони є просто різними версіями — різними варіаціями однієї теми.

Подумайте над цим глибоко, і ви побачите, що це правда. Це те, що я назвав «спонсорською думкою». Це або думка про любов, або про страх. Це думка за думкою за думкою. Це перша думка. Це первинна сила. Це сира енергія, яка рухає двигун людського досвіду.

І ось як людська поведінка породжує повторюваний досвід за повторюваним досвідом; саме тому люди люблять, потім руйнують, потім знову люблять: завжди відбувається коливання від однієї емоції до іншої. Любов спонсорує страх, страх спонсорує любов, любов спонсорує страх...

...І причина цього криється в першій брехні — брехні, яку ви вважаєте правдою про Бога, — що Богу не можна довіряти; що на Божу любов не можна покладатися; що Боже прийняття вас є умовним; що, отже, кінцевий результат є сумнівним. Адже якщо ви